

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 149.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366073616/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Det var Thoras Confirmationsdag. Han var bleven forsinket paa Reisen og kom først betimeligt nok til at see hende paa Kirkegulvet blandt de andre Confirmander, hvor hun med stor Færdighed gjorde Rede for sin Christendoms-Kundskab og bekræftede sin Daabspagt. Han stod, forbauser af hendes Skjønhed, og vovede ikke at hilse hende, for ikke at forstyrre hendes høitidelige Stemning; men han saac dog paa hendes Blik, at hun havde bemærket ham. Hun svarede høit og med den klareste Forstand paa ethvert Spørgsmaal, men syntes kun lidet bevæget under den kirkelige Handling. Hendes Blik dvælede ofte paa de Tilstedeværende og sank undertiden ned paa Bindet af hendes Psalmebog, som var saa blankt, at hun kunde speile sig deri. Det gjorde hun ogsaa virkelig, og den Mine, hvormed hun betragtede sit nydelige Billede, syntes at udtrykke saa lykkelig en Følelse, at Mange toge den for Andagt. Fætter Jørgen saac dog med det skarpeste Blik – og det undgik ham ikke.

Ved den første Samtale med Thora efter Confirmationshøitideligheden blev han vel i høj Grad henrevet saavel af hendes Skjønhed, som af hendes glimrende Underholdningsgave; men den Inderlighed i Følelsen og det fantasirige Liv i hendes Øjne, hvorved hun allerede som et halvt Barn havde gjort et uudsletteligt Indtryk paa ham, uagtet han saa ofte voldte hende Sorg ved sine smaa Drillerier – den Naivitet, der saa ofte havde glædet ham, da hendes Ansigt havde havt saamegen Lighed med Mulatindernes – alt Dette var nu forsvundet. Thora var en fin dannet Dame og havde aldeles tilegnet sig Modesmagens tilsyneladende Foragt for al Følelse og Fantasi. Hendes Yndlingslæsning var i den sidste Tid de Skuespil og satiriske Blade, hvori den hjerteløse Spot og det al Begeistring udslukkende Vid udefukkende førte Ordet. Selv besad hun et umiskendeligt Talent til at sige skarpe og undertiden vittige Bemærkninger, og herfor høstede hun sædvanlig et Bifald, der smigrede hendes Forfængelighed og forviste al Hjertelighed og Alvor i hendes Omgangskreds. At hun aldrig gik igennem en Stue, uden at kaste et selvtillfreds Blik i Speilet, undgik heller ikke Fætterens Opmærksomhed, og han tillod sig, i Form af en Compliment, at prise Speilene og selv hendes blanke Psalmebog lykkelige for de venlige Blik, de modtog af hans smukke Cousine. Hendes Lighed med Thorvaldsens Daabsengel kom ogsaa paa Tale, og Fætter Jørgen tilfod sig den Bemærkning, at der i Udtrykket om Munden dog var en betydelig Ulighed, ligesom det ikke blot var